

Jos en Janneke (huisartsen)

(medische) informatie en andere zaken ...

Help ik heb corona!??

Afgelopen week was een gekke week. Na 2 weken weggewaaid en weggeregend te zijn mochten we eindelijk weer aan het werk. Guus en Pip zijn erg lieve kindjes, maar regenachtig bivakkeren in een campertje van 4 vierkante meter maak je echt niemand blij. Doodvermoeid door de slapeloze nachten mochten we weer beginnen met ons werk. Heerlijk!

Op donderdag worden we gebeld door het Kinderdagverblijf dat Pip koorts heeft en zij dient direct te worden opgehaald. Dit geldt ook voor Guus aangezien hij deel is van ons gezin. Als de dood voor een nieuwe uitbraak van Corona, pak ik mijn verantwoordelijk en blaas heel mijn dagprogramma af. Spreekuren worden halsoverkop verplaatst waarvoor duizendmaal dank voor het meedenken door onze patiënten.

Omdat ik de laatste tijd nogal overloop van overtollig snot en daarbij prikkende ogen heb, denk ik al weken last te hebben van mijn bekende hooikoorts. Net op het moment dat ik Pip springlevend, weliswaar met 38,9 graden koorts, haar flesje leeg zie drinken, benadrukt minister de Jonge dat ook hooikoorts een teken van Corona kan zijn. Het ongemakkelijke gevoel van “zou ik het dan ook onder de leden hebben” bekruipt mij. Ik voel mij bovendien direct dader omdat ik afgelopen 4 dagen minimaal 35 patiënten per dag heb gezien op de praktijk. Het doemscenario van een nieuwe haard in Vinkel schieten door mijn kop en ik bel in lichte paniek de GGD. De steun en toeverlaat in barre tijden.

De uiterst vriendelijke juffrouw (“ze werd ingewerkt”) aan de telefoon wijst mij er op

dat heel het gezin thuis moet blijven wat ons direct opzadeld met een groter logistiek probleem. Janneke’s spreekuren kunnen ook niet doorgaan, grrr. Nogmaals dank aan onze coöperatieve patiënten voor hun begrip.

De kwetsbaarheid van een huisartsenechtbaar komt bovendien. Omdat ik “klachten” heb, dien ik mijzelf te laten testen op Corona, in “de corona teststraat”. Een hele logistieke operatie die goed lijkt te werken, echter er is geen patiënt te bekennen. Als enige in de rij laat ik mijn hersenstam uitstrijken via mijn neus waarop de tranen in mijn ogen schieten. Goed dat je als dokter ondergaat wat je de patiënten aandoet, hoor ik mezelf zeggen tegen het maanmannetje. “In 48 tot 72 uur krijgt u de uitslag meneer, u moet tot die tijd in quarantaine blijven!”. Hoe gaan we dat in godsnaam doen met de praktijk? Toch nog maar eens bellen met de GGD aangezien er een gezondheidsrisico is ontstaan voor de mensen in Vinkel zonder aanwezigheid van de huisarts.

Omdat collega Janneke een essentieel beroep heeft én de kans op corona bij kinderen onder de 6 nihil is, wijst een meer ervaren GGD medewerker in een tweede gesprek ons erop dat Janneke weldegelijk mag werken. Er is een verkeerde inschatting gemaakt in het eerste gesprek. Alle eerder afgezegde patiënten worden opnieuw gebeld. Nogmaals bedankt voor jullie flexibiliteit lieve patiënten.

Geïrriteerd over de gang van zaken, geeft ik me over aan mijn lot. Janneke werken en ik thuisblijven tot de uitslag binnen is. Voor het eerst merk ik ongerustheid bij mezelf. Niet zo zeer angst om de ziekte corona te krijgen, maar om het gevoel van veroorzaker te zijn van een nieuwe haard. Immers ik ben achteraf een tikkeltje naïef volle bak gaan werken met mijn prikkende ogen en snotterende neus. Ik zet direct onafgebroken een mondmasker

op, zelfs in ons eigen huis. Als ik met mijn mondmasker een klein ommetje maak in de buurt met Pip in de kinderwagen, voel ik de angstige blikken van de mensen op straat. Een kleine kuchje achter mijn mondmasker zorgt direct voor een route linea recta huiswaarts. Mensen zijn erg bang voor de aangekondigde 2e golf, die er naar mijn mening zeker gaat komen. Ik voel hun veroordelende blikken. De tijd tikt....

Wachten duurt immens lang als men zich zorgen maakt. Nu ben ik nogal ongeduldig van aard wat ook geen helpende eigenschap is. Ik ben dusdanig gefocust op mijn eigen lijf dat ik allerlei dingen begin te voelen. Ik maak mezelf meer patiënt dan dat ik ben. Na 52 uur in spanning te hebben gezeten, krijg ik het verlossende woord. Ik heb geen corona maar hooikoorts. De bovenstaande vermelde klachten verdwijnen als sneeuw voor de zon nadat ik mijn hooikoortstabletje heb genomen. “ik ben niet ziek! Ik heb gewoon hooikoorts!”.

Wat zegt ons het bovenstaande?

- Dat we met z’n alleen heel anders zijn gaan kijken naar onschuldige klachten
- Dat los van de ziekte er heel veel logistieke gevolgen mee gemoeid zijn
- Dat lichaam en geest onherroepelijk met elkaar verbonden zijn in de ervaring van je eigen lijf en ziekte.
- Dat er te weinig getest wordt terwijl de capaciteit er wel is.
- Dat doorkomende tandjes ook koorts kan veroorzaken.
- Dat we volgende jaar echt goed weer opzoeken als we gaan kamperen!
- Dat wij erg fijne en flexibele meedenkende patiënten in ons midden hebben.

Een erg fijne vakantie gewenst en blijf gezond!

Met vriendelijke groet,

Jos van der Sande

Echo 2020 - 07